

ТИТАНИЕВА СТРУКТУРА

Титаниева структура с опънати стоманени жили и атомни мускули. Много ми е добре .Металокерамичната ми кожа тръпнеше от допира на атмосферните молекули.Протегнах кевларените косъмчетата на врата си , за да ме погали въздушния полъх.Отворих сапфирените си очи и фокусирах с кварцовите си ириси обсипани просто за "красота" със съзвездие от скъпоценни пращинки.Отидох в залата отсреща.Прикачих се на уреда за средната част на торса и се калибрирах за свиване напред и назад.Бързо се преместих на една успоредка ,където се провисих и натегнах във възвратно съгване.Локалните мускули приятно се затоплиха от разбудените при натиска, точки уран.Слязох и за половин минутка се вентилирах и доосвежих.После оптимизирах горните си крайници във всички посоки и пози.Вече усещах топлината на събудената енергия да се разлива по изпънатото ми щастливо тяло.Заставах под гигантска тежест и с удоволствие я повдигнах.Задържах за миг и внимателно ,сякаш е крехък предмет я суснах.Но имаше и по голяма тежест ,която я забутах и концентрираната сила на малката ми, спрямо грамадата ,същност,ме разшири кинетично.Поразпънах се, растейки с около сант.Активиран ,трептящ,топъл се облях с благотворна манна.Прибрах се.Лакомо си хапнах керамика,желязо,титан и уран.После влязох в кабината за почистване,продухване и обмазване с полиране.

Раздвижен и освежен седнах зад статива и нанесох чудни краски върху лененото платно.Неорганичния състав на различните тонове, магически се свързваше и балансиран от финната ми чувствителност към състава им, изгряваше тържествено, даже и в черно.Изобразих невинното,несъществуващо ,незнание.Нарисувах му кутийка,сложих го полека вътре и затворих тежкия оловен капак.Зарових го в син лед и боднах клечица отгоре за ориентир.После, на десетки километри по-навътре, нарисувах белоснежна планина и макар да беше лято ,снегът по нея не се топеше, а само твърдо искреше.Отчупих си парченце и го пуснах в кристална чаша за уиски.Полях го със скъп алкохол,който нежно го стопи.Гаврътнах го наведнъж и мощно изревавах.Ударих чашата в стената ,тя се оказа от плат и завесата се разтвори.В първия миг прожекторите ме заслепиха а бурните овации ме оглушиха.Но наносекундно се опомних ,поклоних и усмихнах.Облечените ми със изкуствен седеф,диамантени зъби се облелиха с алчните погледи на множеството.Попитах ги да им посвирия ли или да им попея.Отвърнаха единогласно, че просто искат, да си постоя.Погледаха ме и ми втръсна.Слязох с небрежен скок от сцената и минах по централната пътека на театъра.За да ме види публиката и отблизо.Кимнах на двете дами застанали от ляво и отдясно на изхода,облечени еднакво в дантелена бяла ризка,червена пола,черно боне със златиста брошка изобразяваща театъра в покой,и черни лачени обувки с нисък целомъдрен ток.Само катарамката на каишката на закопчалката на обувките ,издаваше липсата на девственост.Значи минах покрай тях чрез шмуг.

За всеки случай отбелязах случилото се в дневника си.Макар и никога да не остарея ,знаейки за таз бележка, аз си спомнях младостта.Но помнех също старостта.Когато бях умрял и бях събуден от птичи звън на пролетния флирт.Защо,попитах се ,накрая, нямам нищо пак да зная.Отвърнах си ,защото цялото небе да слезе,няма нищо да излезе,ако нямам точки, с които, да запълня божественото сито.

Духът безпльтен във бреза трепти
и дюля го подпира докато спи
треви се борят с жълтото и зеленеят
и птиците няма никога да онемят
защото всеки звук на моята ръка
запечатва като скален процеп от река
и твърдото оформям като сянка
за да си полегна за следобедната дрямка